

در امر به معروف ابتدا باید یک نوع رفاقت در میان آید

شماره پرسش: ۲۱۸۷۵

تاریخ ارسال پرسش: ۱۳۹۷/۲/۲ ۲۱:۱۲:۳۲

متن پرسش

با سلام: سوال بنده از حضرتعالی این است که در مورد دو فریضه امر به معروف و نهی از منکر از یک طرف با نظر علمایی همچون حضرت آقا مواجه هستیم که بیانات تکان دهنده ای در این مورد داشته و از فریضتین به عنوان واجب فراموش شده در جامعه مسلمین یاد می کنند و تذکر لسانی را وظیفه همگانی می دانند به دلیل این که طبق فرمایش ایشان گناه برای همیشه در جامعه گناه بماند و از طرفی دیدگاه قشری از مذهبیین هست که به نظر بنده از سر عدم شناخت کامل این فرایض و حدود آن، امر به معروف و نهی از منکر را وظیفه خود ندانسته و دلیل آن را طرد شدن افراد گنهکار و ... می دانند. نظر حضرتعالی در این رابطه چیست و چطور می توان مومنین را در زمینه احیای واجب فراموش شده در رابطه با همه منکرات یاری نمود؟ متشکرم. التماس دعا.

متن پاسخ

باسمه تعالی: سلام علیکم: در امر به معروف ابتدا باید یک نوع رفاقت در میان آید به همان معنایی که قرآن می فرماید: «وَالْمُؤْمِنُونَ وَالْمُؤْمِنَاتُ بَعْضُهُمْ أَوْلِيَاءُ بَعْضٍ يَأْمُرُونَ بِالْمَعْرُوفِ وَيَنْهَوْنَ عَنِ الْمُنْكَرِ» یعنی زنان و مردان با ایمان نسبت به همدیگر نوعی دوستی و ولایت دارند و لذا همدیگر را به معروف دعوت و از منکر نهی می کنند. متأسفانه این حالت در امر به معروف که یک رابطه‌ی دوستی باید در میان باشد، کمتر رعایت می شود و تازه بنا به فرموده‌ی مقام معظم رهبری، امر به معروف محدود به حجاب و بی‌حجابی شده و از موضوعات وسیع‌تر غفلت گشته است. موفق باشید